

schil over de jurisdictie tusschen procureur-generaal en baljuw geeft ook in dat jaar weer aanleiding tot een proces.

De slechte verhouding tusschen Jan de Witte en Jan Willemsz., den schout, heeft waarschijnlijk een einde gemaakt aan het baljuwschap van den eerste. Reeds 8 April 1451 lezen wij van een geschil tusschen Jan de Witte en Gerijt van Spangen eenerzijds en Jan Willemsz. anderzijds. Ook 29 Mei 1459 heeft er een zaak tusschen baljuw en schout voor het Hof gediend. Blijkens processtukken van 3 Sept. 1465 had niet lang voor dien tijd deze veete tot een ernstige uitbarsting geleid. De straten van Rotterdam waren getuigen van het onverkwikkelijke schouwspel, dat twee officieren van het gerecht, geroepen om het gezag hoog te houden en vrede en orde te handhaven, hun macht misbruikten om hun volgelingen en dienaren tegen elkaar op te hitsen. Bij het lezen der stukken op deze zaak betrekking hebbende, krijgt men wel den indruk, dat de schuld hiervan vooral bij den op zijn gezag najverigen baljuw lag. Jan Willemsz. was 3 Mei 1436 door hertog Philips met het schoutambt begiftigd om de vele diensten, die hij den hertog, vooral op diens reizen, bewezen had; hij was dus een gunsteling van den vorst. Beide partijen hadden een sterken aanhang onder de eerste burgers der stad. Tot de partijangers van den schout behoorden Foye Harmensz., Florijs van Montfoirde, Jan van Remmerswael, baljuw van Schieland, Mr. Clais Barbier; tot die van den baljuw Arent Kerstantsz., Olivier Aerntsz., Thomas Dobbe. Aan beide kanten kon men wijzen op personen van invloed, de baljuw zelfs op twee burgemeesters n.l. Thomas Dobbe en Olivier Arentsz., terwijl Arent Kerstantsz. in 1462 schepen was.

Er broeide zeker al lang wat. Op zekeren dag, de datum wordt niet vermeld, in den achternoon, dus omstreeks drie uur, zat Arent Kerstantsz. in de herberg van Jan van Harler een potteken bier of een roemer wijn te drinken, toen ook Foye Harmensz. daar binnentrad, met wien hij een oude veete scheen te hebben. Arent bood hem een dronk aan, dien Foye weigerde, doch wel van een ander aannam en, alsof deze beleediging nog niet voldoende was, daarmede Arent bemorste. Dit kon de schepen niet op zich laten zitten; hij sprong op en gooide den beleediger zijn glas in het gezicht onder het uiten van niet bepaald parlementaire taal. Hierbij bleef het op dit oogenblik, waarschijnlijk door de tusschen-